

TERRA BAIXA

LLUÍS HOMAR

DIRECCIÓ DE PAU MIRÓ

DOSSIER DE PREMSA

TERRA BAIXA I LLUÍS HOMAR

AUTOR: ÀNGEL GUIMERÀ / DIRECCIÓ: PAU MIRÓ

UN CLÀSSIC CATALÀ PER A UNA SOLA VEU

Direcció Pau Miró

ÍNDEX

FITXA ARTÍSTICA	pàg. 2
PRESENTACIÓ	pàg. 3
SINOPSI	pàg. 4
L'AUTOR	pàg. 5
UN CLÀSSIC CATALÀ	pàg. 6
EL DIRECTOR DIU...	pàg. 7
PAU MIRÓ	pàg. 10
XAVIER ALBERTÍ	pàg. 12
LLUC CASTELLS	pàg. 15
SÍLVIA PÉREZ CRUZ	pàg. 16
MATERIAL GRÀFIC	pàg. 17
INFORMACIÓ PRÀCTICA	pàg. 19

FITXA ARTÍSTICA

Terra baixa i Lluís Homar

Un clàssic català per a una sola veu

Autor: Àngel Guimerà

Adaptació: Pau Miró i Lluís Homar

Idea original i intèrpret: Lluís Homar

Direcció: Pau Miró

Adjunt de direcció: Oscar Valsecchi

Escenografia i vestuari: Lluç Castells

Assessor de dramatúrgia: Xavier Albertí

Disseny de llums: Xavier Albertí i David Bofarull

Disseny de so: Damien Bazin i Lucas Ariel Vallejos

Composició musical i veu: Sílvia Pérez Cruz

Caracterització: Eva Fernández

Ajudant escenografia i vestuari: José Novoa

Construcció d'escenografia: Taller d'escenografia Jordi Castells, Pascualin estructures i Escenografies Mojà

Confecció del vestuari: Alba Viader

Cap tècnic: Mateu Vallhonestà

Tècnic de llums: David Bofarull

Tècnic de So: Lucas Ariel Vallejos

Maquinista: Gerard Vallhonestà

Producció executiva: Lola Davó

Cap de producció: Josep Domènech

Coproducció:

Temporada Alta, El Canal –Centre d'Arts Escèniques Salt/ Girona i Lluís Homar

Amb la col·laboració de:

Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Ajuntament de Girona i

Diputació de Girona.

Agraïment especial: **Aurora Rosales.**

Agraïments: **Ajuntament d'Argentona, Anna Guell, Manel Vicarà, Jordi Puigví, Valentina**

Temussi, Valentina, Laia, Teo, Anna, Esther, Nuria, Marc, Ferran Bayes, Focus, Teatre

Lliure, Josep Castells i TNC.

Dedicat a la memòria de **Mª Rosa Bonany i Armand Calafell.**

PRESENTACIÓ

Ros Ribas. Teatre Lliure, 1990

Terra baixa ha estat una referència per a Lluís Homar tota la vida. Després de fer l'obra de Guimerà als 16 anys va decidir ser actor, i un moment molt recordat de la seva trajectòria l'hem de situar el 1990, com a protagonista de la mítica posada en escena de Fabià Puigserver. Ara Homar assumeix els papers de l'obra sol a

l'escenari: ja no tan sols l'ingenu Manelic, que baixa de la terra alta al fangar de les passions humanes més turbulentes, sinó també la Marta i fins i tot l'amo Sebastià, és a dir, la Caputxeta i el Llop alhora. Pau Miró concentra en un actor la universalitat del clàssic català.

SINOPSI

En Sebastià és l'amo de tot. Del molí, de l'ermita, del riu.... Tot això que sembla un poblet escampat és de l'hereu Sebastià. Però tot i tenir propietats, també té molts deutes, per això decideix casar-se amb una pubilla de bona família. Tot és una estratègia per aconseguir que li retirin les hipoteques i els embargaments que té sobre els masos i les terres. Abans, haurà d'amagar la relació que té amb la Marta, una noia que treballa al molí des de fa molts anys. Per evitar més sospites en Sebastià decideix casar-la amb en Manelic, un pastor que viu a les muntanyes. En Manelic baixa de la terra alta, content, com si li hagués caigut una dona del cel. La Marta no l'estima, de moment. Ell, en canvi l'estimava abans de conèixer-la. El casament se celebra, però quan el pastor

descobreix l'engany vol tornar-se'n a la terra alta. Just en aquest moment, la Marta se n'adona que amb en Manelic una vida nova és possible. Tots dos posen d'acord les seves ànimes, volen fugir, però en Sebastià els ho impedeix, desterrant en Manelic. També tanca la Marta al molí sota la vigilància dels pagesos. Apareix la Nuri, la petita dels Perdigons, amiga d'en Manelic i també de la Marta i fa per ajudar-los. Però quan la Marta és a punt d'escapar-se, altra vegada és interceptada per en Sebastià que fora de sí engega el casament amb la pubilla, oblidant-se dels deutes. La passió i la possessió vers Marta ho poden tot. Però apareix en Manelic al molí i s'enfronta amb l'amo en una baralla a mort. Finalment el pastor pot dir "He mort el llop, he mort el llop".

L'AUTOR

Àngel Guimerà i Jorge (Santa Cruz de Tenerife, 6 de maig de 1845 – Barcelona, 18 de juliol de 1924) dramaturg, polític i poeta català. La seva extensa obra el va convertir en un dels màxims exponents de la Renaixença o “ressorgiment” de les lletres catalanes a finals del segle XIX. Fill de pare català i mare canària, va passar els primers anys de la seva vida a Tenerife. Amb set anys va anar a viure a Catalunya, on s’adaptà ràpidament. Va ser una de les figures més destacades de la Renaixença, tant política com literària. Tot i que va iniciar la seva carrera amb la poesia, la major part de la seva obra literària va estar dedicada al teatre. Com a dramaturg va passar per etapes diferents. En un principi (1879-1893) va conrear la tragèdia romàntica en vers i ambientada en períodes històrics sovint recreats des de la imaginació: *El fill del rei*

(1886) o *L’ànima morta* (1892). L’obra que més destaca d’aquest període és *Mar i cel* (1888).

Però a partir de començaments de la dècada de 1890 es decantà pel teatre en prosa des d’una perspectiva més clarament realista i fins naturalista, en obres com *En Pólvora* (1893), *Maria Rosa* (1894), *Terra baixa* (1897), etc. És la fase més creativa de la seva producció i la que li va facilitar la seva projecció internacional a través de les versions al castellà de les seves obres, que l’actriu Maria Guerrero duia de gira per tot el món. A partir del 1900 ja era un autor consagrat en l’escena espanyola i internacional i va decidir provar diverses receptes teatrals en voga en aquells anys, entre elles la tragèdia en vers, que responia ja a uns models literaris diferents als dels seus inicis.

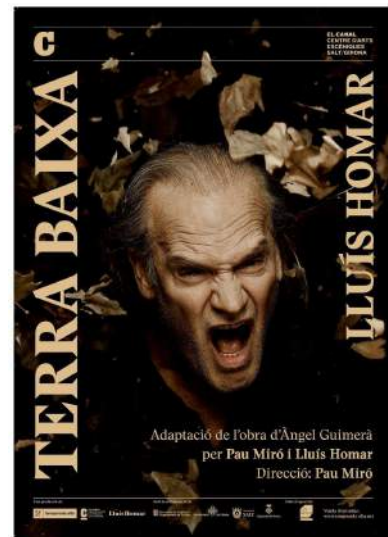
UN CLÀSSIC CATALÀ

Biblioteca de Catalunya

Cartell de Cesc Espluga per la producció del Teatre Lliure de la Temporada 1990

Cartell Terra baixa i Lluís Homar. Temporada Alta 2014

Terra baixa és una de les obres més representades i traduïdes de la llengua catalana i ha esdevingut tot un clàssic del repertori teatral català.

Terra baixa correspon a l'època de plenitud creativa d'Àngel Guimerà en ella, després d'uns anys d'escriure obres de caràcter historicoromàntic i d'acord amb els principis bàsics de la Renaixença, dona entrada a plantejaments i solucions de caràcter realista i social.

L'obra va ser estrenada per primera vegada en versió en castellà a Madrid el 1896 al Teatro Español per la companyia Guerrero-

Mendoza a partir de la traducció de José de Echegaray, a causa de la desconfiança de Guimerà en les versions al castellà de la seva obra feta per ell mateix. *Tierra Baja* va ser un èxit de públic a la capital estatal, encara que la crítica madrilenya la va rebre amb reticència.

L'estrena de l'obra en català va ser el 8 de febrer del 1897, al Teatre Principal de Tortosa, a càrrec de la companyia Teodor Bonaplata. L'11 de maig d'aquell mateix any, també es va representar a Barcelona, al teatre Romea. Des de llavors, el text de Guimerà s'ha representat arreu.

EL DIRECTOR DIU...

La primera vegada que vam parlar amb en Lluís Homar d'aquest projecte, vaig entendre que per a ell no era un caprici, ni una vanitat d'actor. Parlava de la necessitat, el compromís i un desig profund de tirar-lo endavant. Ja fa uns anys que ell volia intentar dur a terme aquesta "fantàstica bogeria", però no s'havien donat les circumstàncies. En aquell dinar em va dir: "Ara és el moment, si no ho faig ara, no ho faré mai".

Darrere la biografia d'en Lluís Homar hi ha el Manelic que va dirigir en Fabià Puigserver al Teatre Lliure. Muntatge que va marcar a més d'una generació d'espectadors i de professionals. (M'incloc) En Lluís també va fer de Manelic quan

només tenia 16 anys, amb el grup de teatre d'aficionats d'Horta. No va ser una obra més, aquell primer Manelic li va permetre descobrir que volia ser actor.

Aquest text ha marcat la seva carrera professional més enllà de les casualitats. Hi ha sobretot una identificació amb el rerefons de l'obra de Guimerà: la dialèctica que s'estableix entre la part "fosca" (terra baixa) i la part "pura" (terra alta).

Ser conscient de la part fosca que tots duem a dins, però esforçar-se perquè suri la nostra part més positiva i constructiva és un exercici lloable, des del meu punt de vista. Guimerà, també ho va fer (i disculpeu que m'aventuri una mica en aquesta afirmació): en la primera versió de

Terra Baixa, en Manelic acabava ofegant a la Marta, però era un final massa tràgic i Guimerà el va desestimar. Valia la pena acabar la història amb un final més esperançador, però n'estic convençut que no va ser una decisió gratuïta, ni tan sols comercial, en Manelic perdona la Marta perquè l'estima de veritat, no perquè toqui fer un final feliç.

Podem extrapolar-ho als nostres dies, en aquests temps difícils que ens toca viure, una opció molt comú és petrificar-se en la negativitat, en comptes d'optar per una mirada més constructiva de la realitat que ens envolta. El vehicle d'aquesta idea senzilla, però sincera i generosa és per en Lluís, *Terra baixa*.

En Lluís és en Sebastià, l'amo de tot i principal representant de la terra baixa. També la Marta, la víctima més evident d'aquest món sòrdid. I com no, en Manelic, el rostre de la ingenuïtat. Fins i tot, la Nuri, la mirada de la innocència en el drama de Guimerà.

Però, per què transformar aquest text en una sola veu? Aquesta solitud dalt de l'escenari ens permet mostrar amb més claredat la complexitat que hi ha en cada persona. I focalitzar la lluita interna que es produeix en cadascú de nosaltres. No som fets d'una sola peça, triem el camí que triem.

Des del treball dramaturgic hem respectat totalment l'argument de l'obra, deixant de banda, això sí, les trames més "perifèriques" i centrant-nos en allò que considerem més essencial de la història: El triangle Sebastià-Manelic-Marta. L'objectiu era adaptar *Terra Baixa* per a un sol actor, però respectant l'argument i no tergiversant els personatges.

En Lluís es transforma en els personatges ja esmentats, però no ho fa des del desdoblament i la construcció artificial. El treball ha consistit en deixar que la veu de cada personatge el modifiqui i el comogui a mida que la història avança. La manera de fer-ho parteix de la veritat en el terreny de la interpretació i de la simplicitat en la posada en escena.

La lectura que en fem és actual, no hem canviat el llenguatge, ni com dèiem, l'argument, però hem afrontat cada personatge entenent que ells tampoc estan fets d'un sola peça, ells també participen de la complexitat. Mostrar-ne els matisos és la manera d'apropar aquesta història escrita el 1896 als nostres dies.

Totes aquestes paraules sembla que vulguin justificar alguna cosa o mirar d'explicar una empresa molt difícil, però és tot el contrari. Dalt de l'escenari tot es simplifica. Veiem la Terra Baixa de Guimerà explicada i viscuda per una sola veu, la d'en Lluís Homar. La màgia i la manera com ell

es transforma és una part més de l'espectacle, però el més important continua sent l'obra de Guimerà. Si ens hem esforçat en explicar com ha anat aquest procés, fins i tot pecant d'indiscrets, és només perquè des del primer dia la transparència amb l'espectador ha estat el nostre motor principal.

És un luxe haver treballat amb un actor com en Lluís Homar, no és cap compliment, ni inicio aquí la cerimònia de la exageració i els agraïments de rigor. La meva opinió és que l'Homar està en estat de gràcia,

compromès al màxim amb cada projecte que fa, i allunyat d'allò de fer per fer. I crec que hem d'aprofitar-ho. A mi la seva proposta i la seva actitud m'han enamorat des del primer dia. M'he limitat a acompanyar-lo en aquest viatge i espero haver estat un còmplice i no un obstacle en el seu anhelat projecte. És un plaer haver estat al seu costat, espero que vosaltres també en pugueu gaudir.

Pau Miró

PAU MIRÓ

Llicenciat en Art Dramàtic per l'Escola Superior d'Art Dramàtic - Institut del Teatre (1999). Com a dramaturg ha estudiat en seminaris a l'obrador de la Sala Beckett, impartits per Carles Batlle, Sergi Belbel, Xavier Albertí, Sanchis Sinisterra, Martin Crimp, Juan Mayorga i Javier Daulte. Entre els seus treballs de dramaturgia i direcció destaquen *Dones com jo* (2014, Teatre Romea); *Adiós a la infància*, dramaturgia a partir de les principals novel·les de Juan Marsé. Direcció Oriol Broggi (desembre 2013, al Teatre Lliure de Gràcia). *Els Jugadors* estrena al Festival Temporada Alta (2011) i premi Butaca al millor text 2012. Aquest text ha estat traduït a l'italià, l'anglès, el grec, i el castellà. I el gener de 2013 va ser estrenat

amb gran èxit de crítica i públic al Teatro Piccolo de Milà. A Itàlia *Els jugadors* ha guanyat el prestigiós premi Ubú en la categoria de millor text estranger. També ha escrit i dirigit *Viatge a la Lluna*, estrenat a Temporada Alta (2012); dirigeix *Pluja Constant* (2010) a la Sala Villaroel; durant la temporada 2008-2009 estrena *La trilogia animal*, trilogia que rep el premi de la crítica al millor text. Dins de la trilogia, estrena *Girafes* (2009), *Lleons* (2009) i *Búfals* (2008). El 2008 estrena *Enfermo imaginario*. Co-autor amb Marc Rosich. *Singapur* (2007), dins del projecte del T6, TNC. Text nominat als premis butaca en la categoria de millor text. *Los persas: Réquiem por un soldado* (2007). Dramaturgia conjunta amb Calixto Bieito.

Banal sessions of fedra (2006) espectacle del que n'és autor i director i guanyador del premi al millor muntatge en la 11 mostra de teatre de Barcelona. *Somriure d'elefant* (2006), text que rep la nominació en els premis butaca en la categoria de millor text. *Bales i Ombres (un western contemporani)* espectacle del que n'és autor i director i que s'estrena a l'espai Lliure, teatre Lliure. Text que també rep una nominació als premis butaca en la categoria de millor text. Altres treballs són *Happy Hour* (2005); *Plou a Barcelona*

(2004) amb direcció de Toni Casares, aquest espectacle rep 5 nominacions en els premis Butaca, entre les que destaquen, millor text i millor espectacle de petit format. *Plou a Barcelona* ha estat traduït al castellà, italià, francès, portuguès, polonès, alemany, euskera i anglès i s'ha representat a Londres, Nàpols i Milà i ha rebut diversos premis internacionals. Pau Miró també ha escrit i dirigit, *Paraigües* (2003). (2002), *Una habitació a l'Antàrtida* (2000) i *La poesia dels Assassins*.

XAVIER ALBERTÍ

Titulat superior en Direcció Escènica per l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona i la Universitat Autònoma de Barcelona. Des de 1996 i fins 1999 va dirigir el Festival d'Estiu de Barcelona Grec, i des del 2004 i fins el 2006 va dirigir l'àrea de creació de l'Institut Ramon Llull. Va ser director de serveis culturals de l'Institut del Teatre de Barcelona, on també ha estat docent i coordinador pedagògic del Conservatori Superior de Dansa. També ha estat docent a l'Obrador de la Sala Beckett, l'obrador d'estiu a Argelaguer, la Universitat d'estiu Menéndez Pelayo, la Universitat de Girona i la Universitat de Lleida.

Durant els anys de formació, va realitzar estudis de piano i de composició musical amb Luis de Pablo, Cristobal Halffter, Tomás Marco, Helmuth Lachenmann,

Carmelo Bernaola, Armando Gentilucci o Karl-Heinz Stockhausen. Té composicions estrenades a diversos Festivals de Música Contemporània.

El 2007 va treballar conjuntament amb Pere Portabella i Carles Santos en el guió de la pel·lícula *Die Stille vor Bach (El silenci abans de Bach)*. Aquest mateix any va dirigir el recital de poesia catalana amb Lou Reed, Laurie Anderson i Patti Smith, dins la mostra de cultura catalana de Nova York Made in Catalunya al Baryshnikov Art Center. El 2008 va fundar amb Lluïsa Cunillé la companyia La Reina de la nit. Entre els seus treballs com a director escènic destaquen: *L'eclipsi*, òpera d'Alberto García Demestres versió lliure de l'obra de Paco Zarzoso, Sala Petita - TNC 2014. *Terra de ningú*, de Harold Pinter, a la Sala Petita del TNC 2013. *WOW*, d'Alberto

García Demestres, al Festival de Peralada 2013. *Com dir-ho*, de Josep Maria Benet i Jornet, al Teatre Almeria 2013. *Zoom* de Carles Batlle. Jo Dalí, òpera de Xavier Benguerel. *Dues dones que ballen*, de Josep Maria Benet i Jornet. *Vida Privada*, adaptació de la novel·la de Josep Maria de Sagarra. *Al cel, un oratori per a Jacint Verdaguer*, de Narcís Comadira. *El Bordell* de Lluïsa Cunillé. *Soterrani* de Josep Maria Benet i Jornet. *El mal de Holanda* de Paco Zarzoso (Estrenat al Festival VEO de València la temporada 2008). *La caiguda d'Amlet (o la caiguda de l'H)* de Jordi Oriol. *Assajant Pitarra* obra de creació de Xavier Albertí i Lluïsa Cunillé. *El Dúo de la Africana*, creació de Lluïsa Cunillé i Xavier Albertí (Temporada 2007). *Crónica sentimental de España*, a partir de l'obra homònima de Manuel Vázquez Montalbán. *Tennessee*, basat en textos de Tennessee Williams (2006). *Sangre lunar*, de José Sanchis Sinisterra (estrenat al Centro Dramático Nacional María Guerrero). *PPP*, sobre l'obra de Pier Paolo Pasolini. *De Manolo a Escobar*, de Marc Rosich (Temporada 2005). *L'home de teatre*, de Thomas Bernhard. *Boris Vian, constructor d'imperis*, sobre l'obra de Boris Vian. *Mestres antics*, de Thomas Bernhard (producció del Teatre Romea i versió en castellà estrenada al Centro Dramático Nacional la temporada 2004). *Hamlet, o les*

conseqüències de l'amor filial, de Jules Laforgue, dins el cicle Solos al Festival Grec 03. *Traïció*, de Harold Pinter. *Et diré sempre la veritat*, de Lluïsa Cunillé, Lluís Homar i Xavier Albertí (espectacle estrenat al Festival Temporada Alta de Girona 2002). *Carmen*, de Georges Bizet (producció del Teatro Verdi de Pisa). *Marina*, òpera d'Emilio Arrieta i Francesc Camprodon, al Festival de Peralada 2002 i al Teatro de la Maestranza de Sevilla. *Troilus i Cressida*, de W. Shakespeare, versió de Lluïsa Cunillé, al Festival Grec 2002. Homenatge a Conxita Badia i Anna Ricci, producció del Gran Teatre del Liceu. *Orgía*, de Pier Paolo Pasolini. *Más extraño que el Paraíso*, espectacle de Xavier Albertí amb textos de Jaime Gil de Biedma i Lluïsa Cunillé, al Festival Grec 2001. *Pèndols d'aigua*, de Francesc Messeguer. *El gat negre*, de Lluïsa Cunillé. *I la llum no es veu. Pels carrers de Basquiat*, de la companyia Lanònima Imperial. *Tórtola Valencia*, cabaret coreogràfic original de Xavier Albertí. *Ànsia*, de Sarah Kane; *Mirador* de Paco Zarzoso. *Passatge Gutenberg*, de Lluïsa Cunillé. *Simon Bocanegra*, òpera de Giuseppe Verdi. *The Meeting*, de Lluïsa Cunillé al Festival d'Edimburg 1999. *La Cita*, de Lluïsa Cunillé, al Festival Grec 1999. *Vals Ex Machina*, una partitura escènica per a trio amb text del mateix director. *Privado*, de Lluïsa Cunillé. El llibre dels canvis,

espectacle concert amb el grup Volad libitum. *El dia dels morts*, de Narcís Comadira. *Macbeth o Macbetto*, de Xavier Albertí, espectacle estrenat al Festival Internacional de Teatre de Sitges 1997. *La llavor dels somnis*, sobre l'obra poètica de Narcís Comadira. *Les paraules de l'ànima*, sobre la obra poètica de Ramon Llull. *Una geografia estilogràfica*, sobre la obra literària de Josep Maria de Sagarra. *Libración*, de Lluïsa Cunillé. *Hedda Gabler* de Henrik Ibsen, al Festival Internacional de Teatre al Carrer de Tàrraga 1993. *Un Otel·lo per a Carmelo Bene*, obra estrenada al Festival Internacional de Teatre de Sitges 1993 i que va inaugurar l'Artenbrut. *Colatures per a cinta magnètica o Chomsky Show*, entre molts d'altres.

Premis

Premi Extraordinari d'Art Dramàtic 1991 de l'Institut del Teatre de Barcelona; Premi Nacional Adrià Gual atorgat per la Generalitat de Catalunya i la Diputació de Barcelona el 1994; Premi especial de la crítica temporada 1994/1995; Premi de la Crítica Teatral de Barcelona com a millor director de la temporada 1993/1994; Premi Serra d'Or de Teatre temporada 1994/1995; Premi Butaca 2004 a la millor direcció teatral per *Vianants*; Premi d'Arts Escèniques 2005 de la Generalitat Valenciana al millor espectacle no valencià per *Mestres antics*; Premi Butaca 2007 i Premi de la crítica 2007 al millor espectacle musical per *El Dúo de l'Africana*.

LLUC CASTELLS

Vinculat al teatre des de la infància a través de la seva família. El 1995 acaba els seus estudis de dibuix a l'Escola Massana de Barcelona. A partir d'aquest moment es dedica al disseny de vestuari i escenografia per teatre, musical, circ, dansa i òpera. Actualment està treballant en el disseny de vestuari de dues òperes dirigides per Àlex Ollé, del qual es col·laborador habitual: *Il trovatore* de Giuseppe Verdi (2015), del Nederlandse Opera (Amsterdam) i Nationale Opera de Paris i *Pelléas et Melisandre* de Claude Debussy (2015) de la National Opera Semperoper Dresden. Pel que fa al disseny d'escenografia, els seus projectes actuals són *El curios incident del gos a mitjanit* de Mark Haddon amb direcció de Julio Manrique que s'estrenarà al Teatre Lliure de Gracia (Barcelona) el

2015. Amb Lluís Homar, a banda de *Terra baixa* també està dissenyant l'escenografia de *L'art de la comèdia* d'Eduardo de Filippo que es podrà veure el 2015 al TNC. En teatre signa habitualment les escenografies d'espectacles dirigits per Xavier Albertí com *Terra de ningú* i *No man's land* de Harold Pinter o *Vida privada* de Josep Maria Segarra. També és col·laborador habitual de Julio Manrique i ha dissenyat l'escenografia de *Coses que dèiem avui*, *American Buffalo* o *Product*.

SÍLVIA PÉREZ CRUZ

Sílvia Pérez Cruz és una de les veu més colpidores que ha aparegut en els últims temps. Crescuda entre cançons populars ibèriques, músic amb formació en clàssic i jazz, contagiada pel flamenc a través d'una connexió que sembla sobrenatural, canta d'una manera que només és seva i fa estremir.

Després de treballar amb membres de totes les famílies musicals del país, Sílvia Pérez Cruz –(1983, Palafrugell) va compondre, arranjar i produir el seu primer treball personal, *11 de novembre* (Universal, 2012), pel qual va rebre un Disc

d'Or i el premi internacional Terenci Moix. Recentment ha publicat el seu segon disc, *Granada*, amb Raül Fernandez Miró.

Entre la infinitat de discos i projectes dels que ha format part, hi ha *En la imaginación* al costat del contrabaixista Javier Colina, *Las Migas* i el seu duo amb Toti Soler.

Premiada com a compositora (Premi Miquel Martí Pol 2009), ha fet música per a dansa, teatre i cinema. Va interpretar la cançó composta per Chicuelo *Te busco y no te puedo encontrar* –inclosa a la pel·lícula *Blancanieves-*, guanyadora del premi Goya a la millor cançó del 2013.

MATERIAL GRÀFIC

Terra baixa i Lluís Homar (fotos de promoció)

©David Ruano

©David Ruano

©David Ruano

Terra baixa i Lluís Homar (fotos d'assaig)

©David Ruano

©David Ruano

©David Ruano

©David Ruano

©David Ruano

©David Ruano

Terra baixa i Lluís Homar (fotos d'escenari)

©David Ruano

©David Ruano

©David Ruano

©David Ruano

©David Ruano

©David Ruano

TERRA BAIXA I LLUÍS HOMAR

AUTOR: ÀNGEL GUIMERÀ / DIRECCIÓ: PAU MIRÓ

©David Ruano

©David Ruano

©David Ruano

©David Ruano

©David Ruano

©David Ruano

Terra baixa, producció del Teatre Lliure de la Temporada 1990-91

Cartell de Cesc Espluga

©Ros Ribas

©Ros Ribas

©Ros Ribas

©Ros Ribas

Aquestes imatges estan disponibles en alta resolució a la sala de premsa de l'obra:

<http://www.comedia.cat/ca/comediateca/terra-baixa>

INFORMACIÓ PRÀCTICA

TEMPORADA ALTA

TEATRE MUNICIPAL DE GIRONA

Plaça del Vi, 1. Girona

Tel. 972 41 90 18

Funcions:

Divendres 7 de novembre de 2014, 21h

Dissabte 8 de novembre de 2014, 21h

Preus: 35, 22, 18, 9 €

Venda d'entrades: www.temporada-alta.net

TEATRE BORRÀS

Plaça Urquinaona, 9. Barcelona

Tel. 934 12 15 82

Funcions:

Del 12 de novembre de 2014 a l'11 de gener de 2015

Horaris (consultar cartellera):

De dimarts a divendres, a les 20.30h. Dissabte, 18.30h i 21h. Diumenge, 18.30h.

Preus: 25, 28 €

Venda d'entrades: www.grupbalana.com

Durada: 1h aprox

PREMSA & COMUNICACIÓ

Marc Gall

COMEDIA. Comunicació & mèdia sl

Bertran 18-20, Àtic. 08023 Barcelona

T. [00 34] 933 10 60 44 · 932 95 56 34

M. [00 34] 619 30 76 20

mgall@comedianet.com

www.comedia.cat

TERRA BAIXA I LLUÍS HOMAR
AUTOR: ÀNGEL GUIMERÀ / DIRECCIÓ: PAU MIRÓ

TEMPORADA ALTA

Teatre Municipal de Girona
7 i 8 de novembre de 2014

TEATRE BORRÀS

Del 12 de novembre de 2014
a l'11 de gener de 2015

Coproducció

Lluís Homar

Amb el suport de:

Amb el suport de:

La Sala - Ajuntament d'Argentera